

DANUTA BINIASZ-CELKA

**Aktywizacja i oddolna inicjatywa mieszkańców
jako metody działania na rzecz rozwoju lokalnego
jednostek pomocniczych gminy na przykładzie sołectw**

Streszczenie

Aktywizacja i oddolna inicjatywa mieszkańców są składowymi zmiany społecznej wpływającej na rozwój lokalny. To tu materializują się idee poprzez działania jednostek. Zakłada się, że rozwój istnieje zawsze w aktywnej relacji do zmiany społecznej i kulturowej, angażuje zasoby ludzkie, materialne, środowiskowe, infrastrukturalne. Obejmuje przede wszystkim wspólnotowe interakcje jednostek w procesie aktywizacji na rzecz lokalnego środowiska. W opracowaniu przyjęto hipotezę, że aktywizacja i oddolna inicjatywa mają istotny wpływ na rozwój lokalny jednostek pomocniczych. Zarządzanie sprawami lokalnymi opiera się na założeniu, że mieszkańcy pewnego obszaru stanowią wspólnotę świadomą swych potrzeb i celów, zdolną do samodzielnego kierowania własnymi sprawami. Aktywizacja i rozwój społeczności określa się jako zbiorowe przedsięwzięcie, które wymaga m.in. zaangażowania emocjonalnego i wysiłku mieszkańców. Ma charakter procesu, który przebiega zgodnie z etapami działania planowego obejmującego przygotowanie programu działania, wytyczenie celu oraz sposobów jego realizacji. Jednocześnie zdeterminowana musi zostać metoda pozwalająca na osiągnięcie zamierzonej skuteczności podejmowanych przedsięwzięć. Kompleksowe rozumienie aktywizacji i oddolnej inicjatywy wskazuje zarówno na rolę planowania rozwoju, strategii, jak i znaczenie uczestnictwa mieszkańców w budowaniu lepszej przyszłości własnego środowiska społeczno-kulturalnego. Aktywizacja w rozumieniu aktywizacji obywatelskiej związana jest z poszukiwaniem niezależności oraz identyfikacją ze społecznością i miejscem jako „małą ojczyzną”.

Słowa kluczowe: aktywizacja – oddolna inicjatywa – zasoby – rozwój